

SABINE LUDWIG
İmdat, Öğretmenim Havalandı!

SABINE LUDWIG 1954'te Berlin'de doğdu. Felsefe, Alman ve Romen dilleri ve edebiyatı üzerine üniversite eğitimi aldı. Kısa bir süre lise öğretmenliği yaptı. Daha sonra yardımcı yönetmen, gazeteci ve radyo yapımcısı olarak çalıştı. 1987'den beri çocuklar için hikâyeler, radyo ve tiyatro oyunları yazıyor, çeviriler yapıyor. *İmdat, Öğretmenim Küçüldü* (İletişim, 2010) adlı kitabı filme uyarlandı ve büyük başarı kazandı. İletişim'den yayımlanan diğer kitapları şunlardır: *Bir Anne Dile!* (2012), *Tatilin Son Günü* (2012).

Hilfe, mein Lehrer geht in die Luft!

© 2016 Dressler Verlag, Hamburg

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

İletişim Yayınları 3089 • Çocuk Kitapları Dizisi 150

ISBN-13: 978-975-05-3224-5

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

EDİTÖR Bahar Siber

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Isabel Kreitz

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Bahri Özcan

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadag, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SABINE LUDWIG

İmdat, Öğretmenim Havalandı!

*Hilfe,
mein Lehrer geht in die Luft!*

ÇEVİREN

Ayça Sabuncuoğlu

Kitaptaki Yabancı İsimlerin Okunuşları

Alexander	Aleksander
Altrock	Altrok
Breitling	Braytling
Boss	Bos
Daniel	Daniel
Dennis	Denis
Dusty	Dasti
Ella (Weiss)	Ela (Vays)
Erlenmeyer	Erlenmeyer
Ernst-Ludwig	Ernst-Ludvig
Felix Vorndran	Feliks Forndran
Frisch	Friş
Günther	Günter
Hannibal	Hanibal
Harms	Harms
Hulda Strechbarth	Hulda Ştehbart
Hühnerkopf	Hünerkopf
Jasmin	Yasmin
Kaiser Wilhelm (Willi)	Kayzer Vilhelm (Vili)
Kleist	Klayst
Klingbeil	Klingbayl
Lara	Lara
Mario	Mario
Michalski	Mihalski
Meiworm	Mayvorm
Olli	Oli
Philipp	Filip
Robert	Robert
Sankt Hildegard	Zankt Hildegard
Schmitt-Gänsewein	Şmit-Genzevayn

Schmitt-Gössenwein
Schmitti
Sophie-Charlotte
Wahlbusch
Walter Wurm
(Wendelin) Witzel
Werner Winzig
Ziege

Şmit-Gösenvayn
Şmiti
Sofi-Şarlotte
Vağlbuş
Valter Vurm
(Vendelin) Vitsil
Verner Vintsig
Tsiğge

*Adım Felix Vorndran**

ve geçen yaz sınıfa yeni geldiğimde, herkes soyadıyla ilgili aptalca şakalar yaptı. Neler söylediklerini tahmin edebilirsiniz. Ama sonra Cadılar Bayramı gecesi başhadememiz Michalski'den okul kulesinin anahtarını aşardım ve gece yarısı yukarı çıktım.

Sınıftakiler kuleye çıkmamın bir tür cesaret denemesi olduğunu düşünüyor ve beni havalı buluyorlar, çünkü içlerinden hiçbiri buna cesaret edemezdi. Mario bile. Sınıfta onun sözü geçiyor ve kafayı uzun zamandır bana takmıştı. Can dostu olduğumuzu iddia edemem, ama iyi geçiniyoruz. Ella'yla hep iyi geçindim. Benimle asla alay etmeyen tek kişi o oldu. Yanımda oturuyor ve gerçekten iyi anlaşıyoruz. Gerçi bazen meyve tutkusu yüzünden kendimi kaybedebiliyorum. Eskiden sürekli şu kuru erişteleri kemirir ve masanın her yerine yazardı, ama sonra bir yerlerde bunun kimyasal maddelerle dolu olduğunu okumuş, o günden beri de okulda sadece meyve yiyor. Ama hep yarısına kadar. Elmanın, armudun, muzun yarısı. Diğer yarısını sıramızın altına

(*) (Alm.) Haydi ileri.

koyuyor... ve orada unutupuyor. Çürümüş bir muz ellemiş olanlar, Ella'nın erişte düşkünlüğünü neden tercih ettiğimi kesinlikle anlayacaklardır.

Bu arada okulumu gerçekten çok seviyorum. Gerçi Kaiser Wilhelm Lisesi güzelleşmedi. Sadece bir yıl yaşlandı. Bu devasa gri blok yüz yılı devirdi. Annemle birlikte Willi'nin kapısından ilk girdiğimde kendimi nasıl da küçük ve yitik hissettiğimi hâlâ hatırlıyorum. Merdivenler ve koridorlar labirentinde sık sık kaybolduğumu. Ama bunların üzerinden çok zaman geçti. Artık kaybolmuyorum, aksine kendimi evimde gibi hissediyorum, eh, neredeyse evimde gibi.

Burada anlatmak istediğim tuhaf şeyler olmadan önce boyum bir metre elli sekiz santimetreydi, şimdiyse en az iki santimetre daha uzun. Ama arada yaşanan korkunç bir gece ve daha da korkunç bir gün boyunca bir metre kırk beş virgül üç santimetre daha kısaydı. Hep sınıfın en ufak tefek öğrenciydim, ama hiç o kadar ufak tefek olmamıştım. Az kalsın öyle de kalacaktım...

Bugün 23 Mayıs Cuma; biyoloji öğretmenimiz uçabileceğini sanarak okulun kulesinden atladığı için ders yok, ama acele etmeden her şeyi en başından anlatmak istiyorum.

Geçen yılın 6 Kasım'nda başladığım notlarımı bir kez daha okuyacağımı hiç düşünmezdim. Yazılarla dolu beş tane defteri bulmam da biraz zaman aldı. Annem onları eski okul ve resim defterlerinin olduğu kutuya koymuştu. Onu tanıdığım kadarıyla, kesin içine bir göz atmış ve kompozisyonlar ya da ona benzer şeyler olduğunu düşünmüştür. Her hâlükârda, ne yazdığımı hiç sormadı, bu da iyi bir şey, çünkü ne cevap vereceğimi bilemezdim, en azından şimdiye kadar.

Önümde karalamalarla dolu defterler duruyor, birkaçının ise sayfaları boş. Bu kez kaç tanesini yazıyla dolduracağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, her şeyin aynen burada anlataca-

ğım gibi geliştiği. Gerçi Almanca öğretmenim Bayan Wahlbusch hep çok canlı bir hayal gücüm olduğunu söyler ama son haftalarda okulumuzda olup bitenleri uydurmaya benim hayal gücüm bile yetmezdi.

7 Mayıs Çarşamba

Her şey şiddetli bir fırtınayla başladı.

Farem Schmitti bütün akşam kafesinde deli gibi oradan oraya koşmuştu, yemini verirken de parmağımı ısırды. Gerçekten acımadı, ama yine de tuhaftı, çünkü bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Ecza dolabından yara bandı almak için mutfağa gittim. Annem pencerede duruyordu.

“Üzerimize geliyor,” dedi. “Baksana, gökyüzü karardıkça kararıyor.”

“Umarım nihayet yağmur yağar,” dedim.

Mayısın başı için inanılmaz derecede sıcak bir gün olmuştu, iki kez duş almıştım, yine de kendimi yapış yapış hissediyordum.

“Bugün sıcak nedeniyle okul tatil edildi mi bari?”

“Anne! Uzun zamandır sıcak nedeniyle okullar tatil edilmiyor, olsa olsa dersler kısaltılıyor. Ama Klingbeil bunun sadece ilkokul öğrencilerine göre olduğunu söylüyor, lisede terlenmezmiş.”

Klingbeil bizim müdürümüz, öğretmenim de olmadığına seviniyorum. Sanırım onu hiç gülerken görmedim.

“Ben okurken, termometre öğlen yirmi beş dereceyi gösterdiğinde eve gitmemize izin verilir,” dedi annem.

“Yirmi beş derece mi? Buz gibi soğuk sayılır o!” diye bağırdım.

Annem cevap vermedi, mutfak masasına oturup yüzüğünü çevirdi. Gergin olduğunda hep bunu yapar. Yüzüğü yıllar önce Türk pazarından almıştı ve satıcı ona, üç kez üstüne tükürüp bir dilek tutarsa dileğinin gerçekleşeceğini söylemişti. Annem buna inanmıyordu tabii, ama kesinlikle en sevdiği yüzüktü, parmağına büyük gelip sürekli çıksa da her gün takardı. Bir yerlere yuvarlanan aptal yüzüğü aramak için kaç kez onunla birlikte yerde süründüğümü hatırlamıyorum.

Kendine bir kadeh beyaz şarap koydu ve yanındaki sandalyeye hafifçe vurdu. “Otur, Felix, seninle bir şey konuşmam gerek.”

Olamaz! Umarım, hoş bir adamla tanıştığını, benimle de tanıştırmak istediğini anlatmazdı şimdi. Gerçi annemle babam yeniden görüşüyorlardı, Noel ve Paskalya’yı da birlikte kutlamıştık, ama ayrılmışlardı ve herhalde öyle kalacaklardı.

Oturdum ve başparmağıma beceriksizce yara bandı yapıştırdım.

“Bugün bir... mektup aldım.”

Aniden midem bulandı. Şubatta mavi bir mektup gelmişti, matematik ve fizik notlarım düzelmezse sınıfı geçemeyeceğim yazıyordu. Üç gün önce matematik sınavı olmuştu, bunun için babamla deliler gibi çalışmıştım. Henüz sonuçları almamıştık. Ama belki de Bayan Schmitt-Gössenwein sınavları okumuş ve sınıfta kalacağım kesinleşmişti.

“Ama gerçekten çalıştım... ve sanırım... yani eminim, en az üç problemi doğru yaptım...” diye kekeledim.

“Yanıyorsun canım, mektup okuldan değil, İngiliz Çeviri Vakfı’ndan geldi.”

Hiçbir şey anlamadım.

“Bir çeviri seminerine katılmamı teklif ediyorlar. İngiltere’de. Londra’da.”

“Harika bir şey bu!” diye bağırdım rahatlayarak.

Annem çevirmen ve uzun zamandır İngiltere’ye gitme hayali kuruyor. En son gittiğinde, ben henüz dünyada yokmuşum.

“Evet, öyle, ama Pazartesi başlıyor. Aslında bir meslektaşım katılacaktı ama kendisi hamile ve yatarak dinlenmesi gerekiyor, yerine geçip geçemeyeceğimi sordu. Olup olmayacağını bilmediğim için sana bundan söz etmedim ama bu sabah kabul mektubu geldi.”

“Ama buna seviniyor gibi görünmüyorsun,” dedim.

“İki hafta, Felix. Koskoca iki hafta burada olmayacağım.”

Omuz silktim. “Sorun değil, babam burada.”

“Onun yanına taşınabilirsin tabii ama okul yolun uzar, ayrıca her gün pizza yemek ister misin ondan da şüpheliyim.”

Annemle babam alabildiğine farklılar, ama bir ortak yanları var: İkisi de yemek pişiremez. Babam bunu bilir ve dışarıda yer ya da pizza sipariş eder. Annem yemek pişirebildiğini sanır ama çoğunlukla bir şeyler ters gider ve yemek yanar, tuzu fazla kaçar ya da başka türlü yenilmez olur. Ben kendim yemek pişirmeye başladım, gerçekten hoşuma gidiyor. Akşam yemeğinde salatalık, domates ve koyun peynirli nefis bir Yunan salatası yaptım.

Mutfak masasındaki boş kâseyi gösterdim. “Ben de yemek pişirebilirim.”

Annem başımı okşadı. “Okulda yeterince işin var, bir de yemekle uğraşmak zorunda kalmamalısın.” İç çekti. “Bu konuyla ilgili içimde kötü bir his var.”

“Saçma sapan şeyler yapmayacağıma, sağlıklı besleneceğime ve deli gibi derslerime çalışacağıma tüm kalbimle söz veririm.”

Tam yemin etmek için iki parmağımı kaldıracaktım ki, neredeyse kararmış olan gökyüzünde şimşek çaktı, hemen arkasından gök gürledi. Annem ayağa kalkıp pencereyi kapadı. “Çok yaklaşmış olmalı.”

“Schmitti’nin neden o kadar tuhaf davrandığını şimdi anlıyorum. Fırtınayı hissetmiş.”

“Hayvanların bizden çok farklı antenleri var,” dedi annem.

Yine şimşek çaktı. Sonra öyle yüksek sesle gök gürledi ki, pencere kapalıyken bile gümbürtüsü ortalığı sarstı. Artık gök gürlemeleri giderek daha kısa aralıklarla birbirini izliyordu. Normalde fırtınadan korkmam ama mutfakta güvende olduğum ve dışarıda bulunmadığım için mutluydum.

Telefon çaldı. Annem açmaya gitti. “Evet, burada, bir saniye.”

Ahizeyi bana uzattı.

“Alo?”

“Cep telefonunu niye hiç kullanmıyorsun acaba?”

Arayan Ella’ydı.

Sınıfta cep telefonu olmayan bir tek ben kalmıştım, ama Noel’den beri babamın eski telefonu bendeydi, gerçi onunla yine ayrıksı kalmıştım çünkü herkesin akıllı telefonu vardı. Hep ulaşılabilir olmanın nesi bu kadar harika, hiçbir zaman anlamadım. O an zımbırtının nerede olduğunu bile bilmiyordum, muhtemelen çalışma masamdaydı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum.

“Öyle de denebilir.” Ella’nın sesindeki heyecanı duydum.

“Gerilim yaratma.”

“Okul yanıyor!” diye patladı.

Ella, Willi’nin tam karşısında oturuyor, bunun da avantajları ve dezavantajları var. Ben her halükârda okulum devamlı gözümün önünde olsun istemem.

“Okul mu yanıyor?” diye tekrarladım.

Annem bana şüpheyle baktı. Kesin şaka ettiğimi düşündü.